

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 44/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., V., zastúpenej advokátom JUDr. B. K., V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 12/2006 z 29. marca 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2007 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. B. K., V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 152 ods. 4 ústavy rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo 12/2006 z 29. marca 2007.

Zo sťažnosti a z pripojenej prílohy vyplýva, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej 17. mája 2002 a jej dodatku z toho istého dňa bola postupcom Ing. I. Ď. sťažovateľke ako postupníčke postúpená časť jeho pohľadávky v sume 109 200 Sk voči dlžníkovi M. - S., K. (ďalej len „dlžník“). V dodatku k zmluve bola účastníkmi dohodnutá odplata 87 360 Sk splatná v mesačných splátkach po 5 000 Sk počnúc od 1. júna 2002.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) ju rozsudkom sp. zn. 5 C 64/05 z 27. októbra 2005 zaviazal zaplatiť postupcovi (ďalej aj „žalobca“) sumu 87 360 Sk s príslušenstvom. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Co 464/05 z 19. apríla 2006 potvrdil prvostupňový rozsudok o zaplatenie istiny 87 360 Sk, pričom ohľadne úrokov z omeškania zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4 K 64/02 zo 17. mája 2002 vyhlásil na majetok dlžníka konkurz. Podľa tvrdenia sťažovateľky žalobca mal vedomosť o tom, že proti dlžníkovi je podaný návrh na vyhlásenie konkurzu, a preto mu urýchlene postúpil časť svojej pohľadávky, pričom k uzavretiu predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo práve v deň vyhlásenia konkurzu.

Sťažovateľka namietala, že krajský súd nezohľadnil jej námietky spočívajúce v tom, že žalobca ju neinformoval o skutočnom stave veci, čím sa stalo, že správca konkurznej podstaty jej postúpenú pohľadávku neuznal. Na svoju obranu sťažovateľka argumentovala, že *„zmluva o postúpení je neplatná od počiatku, lebo podľa § 525 ods. 1 Obč. zák. nemožno postúpiť pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia“*. Napokon poukázala na tú skutočnosť, že *„žalobca túto pohľadávku v plnej výške uplatnil proti úpadcovi v konkurznom konaní už po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávky, čím sám uznal, že zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatná“*.

Na základe uvedeného sa sťažovateľka obrátila na generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu. O podanom mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 M Cdo 12/2006 z 29. marca 2007 tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd v rozpore so skutočným stavom veci neprihliadol na ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani ním uvedené ustanovenia § 317 a § 319 Občianskeho súdneho poriadku, keďže v § 14 ods. 1 písm. e) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“), ktorý bol platný a účinný v čase postúpenia pohľadávky, je vymedzené, pre ktoré pohľadávky proti úpadcovi nie je možné nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia ani vykonať exekúciu na majetok patriaci do podstaty. Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nevzal do úvahy výsledky dokazovania, z ktorých vyplýva, že žalobca ju ako zmluvného partnera pri predzmluvnom rokovaní neupozornil na závažné okolnosti o konkurze dlžníka a o tom, aké nebezpečenstvo s uplatnením pohľadávky proti úpadcovi možno očakávať, hoci žalobca bol informovaný, že pohľadávku chce sťažovateľka nadobudnúť práve na započítanie u úpadcu za účelom splatenia svojho dlhu.

Podľa názoru najvyššieho súdu však nemožno urobiť záver, že zmluva o postúpení pohľadávky zo 17. mája 2002 je absolútne neplatnou pre nespôsobilý predmet zmluvy. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke doručený 2. júla 2007.

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľka domnieva, že predmetným rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jej práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru.

Sťažovateľka v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 M Cdo 12/2006 z 29. marca 2007 „porušil a) čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1

a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, b) čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky“, ďalej aby zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 12/2006 z 29. marca 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie s právnym názorom, že k vydaniu rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 464/05 z 19. apríla 2006 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 64/05 z 27. októbra 2005, došlo v rozpore s ústavou. Sťažovateľka taktiež žiada, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu obnoviť stav pred porušením jej práv.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania vedeného ústavným súdom bolo posúdenie namietaného porušenia označených práv sťažovateľky v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým tento súd rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora na podnet sťažovateľky tak, že ho zamietol. Podľa argumentácie sťažovateľky tým, že najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní v predmetnej veci nedospel k právnomu záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky zo 17. mája 2002 je absolútne neplatnou pre nespôsobilý predmet zmluvy, hoci bola uzavretá v deň vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde „v občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho skutkové zistenia. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou

garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Podstatou námietok sťažovateľky je odlišné právne posúdenie v danej veci relevantných skutočností dovolacím súdom v konaní o mimoriadnom dovolaní oproti právnenému názoru, ktorý zastáva sťažovateľka.

Zo sťažnosti vyplýva, že úlohou ústavného súdu v tomto konaní je posúdiť, či rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 12/2006 z 29. marca 2007 vydaný v dovolacom konaní je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva:

«Postúpením (cesiou) na základe písomnej zmluvy prechádza pohľadávka z doterajšieho veriteľa (postupcu) na nového veriteľa (postupníka) v tom stave, v akom v okamihu postúpenia existovala, a to spolu s jej príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Samotné postúpenie nespočíva len v jednoduchom prevode pohľadávky, ale práve v zmene záväzku spôsobujúcej zámenu v osobe oprávneného (veriteľa). Pri tejto zmene totiž postupník ako nový veriteľ nadobúda spolu s postúpenou pohľadávkou aj legitímáciu na jej uplatnenie a vymoženie cestou súdu. Vyplýva to zo skutočnosti, že postúpením pohľadávky vzniká záväzkový právny vzťah v zmysle ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka, t. j. právo veriteľa na plnenie (pohľadávky) od dlžníka.

Pohľadávky vylúčené z postúpenia sú taxatívne vymenované v ods. 1 § 525 Občianskeho zákonníka tak, že nemožno postúpiť pohľadávku: 1. ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa, 2. ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil a 3. ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia nemožno postúpiť ani pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom. Špeciálnym právnym predpisom môžu byť určité pohľadávky tiež vylúčené z postúpenia.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV) majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu (ďalej len „podstata“).

Podľa ods. 2 cit. zákona podstatu tvoria veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty (ďalej len „majetok“), ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok.

Do podstaty nepatrí majetok, ktorého sa nemôže týkať výkon rozhodnutia, colná zábezpeka do výšky colného dlhu, mzda a obdobné príjmy. Majetok slúžiaci na podnikateľskú činnosť z podstaty nie je vylúčený (ods. 3 cit. zákona).

Podľa § 13 ods. 4 ZKV uznesenie sa vyvesí v ten deň, keď sa vydalo, v úplnom znení alebo vo vhodnom skrátenom znení na úradnej tabuli súdu a ďalej na úradnej tabuli okresného súdu, v ktorého obvode je dlžníkov podnik alebo jeho bydlisko, ak sú mimo sídla súdu. Výpis z uznesenia súd zverejní tiež spôsobom ustanoveným osobitným predpisom. Ak je dlžník zapísaný v obchodnom alebo inom registri, oznámi súd vyhlásenie konkurzu orgánu, ktorý register vedie a ktorý toto vyhlásenie zapíše. Súčasne súd oznámi vyhlásenie konkurzu katastru nehnuteľností, ak je mu známe, že eviduje nehnuteľnosti patriace dlžníkovi.

Účinky vyhlásenia konkurzu nastanú dňom vyvesenia uznesenia na úradnej tabuli súdu. Týmto dňom sa dlžník stáva úpadcom (ods. 5 cit. zákona).

Podľa § 14 ods. 1 písm. e) ZKV vyhlásenie konkurzu má tie účinky, že pre pohľadávku proti úpadcovi nemožno nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia ani vykonávať exekúciu^{2a}) na majetok patriaci do podstaty, ani nadobudnúť na ňom právo na oddelené uspokojenie (§ 28). Ak sa v konaní o výkon rozhodnutia alebo v exekučnom konaní prerušených podľa písmena d) speňažil dlžníkov majetok a výťažok nebol vydaný oprávnenému, stáva sa súčasťou podstaty. Trovy týchto konaní sú pohľadávkou proti podstate.

V prejednávanej veci však nejde o žiaden z uvedených prípadov vylučujúcich postúpenie pohľadávky. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že predmetom súdneho konania medzi účastníkmi konania bola žaloba o zaplatenie peňažnej pohľadávky 87 360 Sk s prísl. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka a nasl. zo 17. mája 2002 vo výške 109 200 Sk, ku ktorej bol v ten istý deň urobený dodatok, v ktorom

bola dohodnutá odplata 87 360 Sk. Predmetom postúpenia bola pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi M. - S. za účelom následného vzájomného započítania voči dlžníkovi. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo 17. mája 2002 bol na majetok dlžníka vyhlásený konkurz. Nový veriteľ (žalovaný) jednostranne urobil prejav započítania voči dlžníkovi, ktorý zo strany správcu konkurznej podstaty úpadcu firmy M. - S. nebol akceptovaný z dôvodu, že jeho právny úkon - započítanie bol podaný po vyhlásení konkurzu na úpadcu (list správcu z 10. 7. 2002).

Za nenáležité považuje dovolací súd záver generálneho prokurátora, a preto sa nemôže stotožniť s jeho záverom, že predmet zmluvy o postúpení pohľadávky, vzhľadom na to, že k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky došlo v ten istý deň ako nastali účinky vyhlásenia konkurzu, sa stal nespôsobilým na takýto právny úkon, a preto je absolútne neplatným (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Je potrebné uviesť, že ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka obsahuje výnimku zo všeobecne platnej zásady, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky môže byť akákoľvek pohľadávka, ktorá má za cieľ zabrániť tomu, aby sa postúpením pohľadávky v určitých prípadoch nezhoršilo postavenie dlžníka, alebo postavenie veriteľa. V záujme ochrany nového veriteľa je tiež neprípustné postúpenie takej pohľadávky, ktorú nemožno postihnúť výkonom rozhodnutia (§ 317 a § 319 O. s. p.), avšak v danej veci je potrebné vec posúdiť podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní platného v čase postúpenia pohľadávky, ktorý je špeciálnym právnym predpisom, a ktorý v ust. § 14 ods. 1 písm. e) ZKV vymedzoval, pre ktoré pohľadávky proti úpadcovi nie je možné nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia ani vykonať exekúciu na majetok patriaci do podstaty. Na rozdiel od ust. § 6 ods. 1 ZKV, v ktorom je konkurzná podstata vymedzená pozitívne, v ust. § 6 ods. 3 ZKV ide o negatívne vymedzenie konkurznej podstaty, t. j. ktorý majetok je vylúčený z konkurznej podstaty, teda ktorého sa nemôže týkať výkon rozhodnutia alebo exekúcia, a preto v danej veci nemožno urobiť záver, že zmluva o postúpení pohľadávky zo 17. mája 2002, kedy bol i na majetok dlžníka vyhlásený konkurz, je od počiatku, pre nespôsobilý predmet zmluvy, absolútne neplatná.

Na základe uvedeného preto možno uviesť, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o vyhovení žalobe o zaplatenie 87 360 Sk s prísl. žalovaným (postupník), z titulu záväzkovoprávneho vzťahu (zmluva o postúpení

pohľadávky) spočíva na správnom právnom posúdení veci a dovolací dôvod § 243f ods. 1 O. s. p. uplatnený generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní nie je daný.»

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu vo veci preskúmania napadnutých rozsudkov (okresného súdu a krajského súdu) v rozsahu vymedzenom generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní je zdôvodnený dostatočným spôsobom, a preto ho ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný.

Podstatnou otázkou na posúdenie dôvodnosti mimoriadneho dovolania najvyšším súdom bolo, či právna skutočnosť vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka môže spôsobiť absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej v deň vyhlásenia konkurzu, a to pre nespôsobilý predmet zmluvy.

Podľa § 525 Občianskeho zákonníka podmienkou platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, okrem iných, je spôsobilý predmet postúpenia, t. j. aby išlo o postupiteľnú pohľadávku. Postúpiť totiž nemožno pohľadávky:

1. ktoré zanikajú najneskôr smrťou veriteľa,
2. ktorých obsah by sa zmenil zmenou veriteľa,
3. ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia,
4. postúpenie ktorých odporuje dohode veriteľa a dlžníka a
5. postúpenie ktorých vylučuje zákon (napr. § 604 Občianskeho zákonníka).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dovolacieho súdu vyplýva, že nebolo sporné, že v danej veci nešlo o pohľadávky uvedené v bodoch 1, 2 a 4. Podľa dovolacieho súdu nešlo ani o prípad uvedený v bode 3 a 5. Postúpenie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi inej osobe (sťažovateľke) zákon č. 328/1991 Zb. výslovne nevyklučoval. Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky ak došlo počas konkurzu k zmene veriteľa pohľadávky zo zákona alebo zo zmluvy, účastníkom konkurzu sa namiesto pôvodného veriteľa stáva nový veriteľ, ktorý túto skutočnosť oznámi súdu. Je však potrebné uviesť, že pri zmene účastníka konania sa nový veriteľ stáva konkurzným veriteľom len v zmysle procesnoprávnom. Je potom vecou prieskumného

pojednávania a ďalšieho postupu (§ 23 zákona č. 328/1991 Zb.), či skutočne došlo k zmene v osobe veriteľa z hľadiska hmotného práva. Zo skutočnosti, že dňom vyhlásenia konkurzu pre pohľadávku proti úpadcovi nemožno nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia ani vykonávať exekúciu [§ 14 ods. 1 písm. e) zákona č. 328/1991 Zb.], ako aj nemožno započítať vzájomne inak započítateľnú pohľadávku patriacu do podstaty [§ 14 ods. 1 písm. i) zákona č. 328/1991 Zb.], nemožno vyvodiť absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom úpadcu a sťažovateľkou ako postupníčkou. Podľa § 20 zákona č. 328/1991 Zb. musí si však veriteľ, ktorý chce byť uspokojený z majetku úpadcu, na ktorý súd vyhlásil konkurz, svoj nárok uplatniť na súde formou prihlášky.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 12/2006 z 29. marca 2007 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietaný rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať

(podobne III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Ústavný súd v súvislosti s uvedeným pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že medzi odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 152 ods. 4 ústavy neexistuje taká spojitosť, ktorá by umožňovala vysloviť ich porušenie, a preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal jej ďalšími návrhmi.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008